23/12/2020

«Ταξιδεύοντας μέσα στο χρόνο της Του Θεού αγάπης…»

/ Γνώμες

” Ο Χριστός Σαρκωθείς
Εκκλησίας σάρκα
ανέλαβε…”
Ιερός Χρυσόστομος.

- **Άρθρο του Μητροπολίτου Πτολεμαΐδός κ. Εμμανουήλ**

Με σκεπτικό ότι δεν έχει κανείς “προφητικό” χάρισμα για το πώς θα είναι πρώτα ο Θεός τα επόμενα Χριστού-γεννα, θα προσπαθήσω να ζήσω και να περιγράψω τα φετινά Χριστού-γεννα του έτους 2020. Έναν χρόνο ορόσημο. Έναν χρόνο τόσο “σημαδιακό!…” κατά τη λαϊκή ρήση. Έναν χρόνο, που από τους πρώτους μήνες της εμφάνισής Του έφερε προ οφθαλμών της παγκόσμιας κοινότητας τον ιό της πανδημίας, τον και κορωνοϊό ονομαζόμενο…

Αυτά τα φετινά Χριστού-γεννα τα τόσο διαφορετικά μέσα στην ανασφάλεια και τη φοβοκρατία του θανάτου που καραδοκεί, μας απογοητεύουν, μας προβληματίζουν και μας καθηλώνουν στο
“παγκάκι” της μοναξιάς μας… Μιας μοναξιάς που σκοτώνει και δεν αφήνει την

ψυχή να ζήση μέσα στο φως της Φάτνης Εκείνου, που “ΦΩΣ εις τον κόσμον ελήλυθεν...” – που ήλθε για να φέρει και να γίνουν όλα φωτεινά στη ζωή του κόσμου. ΑΥΤΟΣ ο Χριστός που, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός, “...πλουτίζων πτωχεύει...” .

“Επί των ποταμών Βαβυλώνος εκεί εκαθήσαμεν και εκλαύσαμεν...” λέει ένας Δαυϊδικός ύμνος.
Αντιστρέφοντας ή και παραφράζοντας αυτόν τον στίχο δεν θα καθίσουμε στην άκρη του ποταμού ή στην κοίτη του για να θρηνολογήσουμε αφού πιστεύουμε ότι η ελπίδα γεννήθηκε!...

Και η ελπίδα δεν “καταισχύνει” γιατί η αγάπη Του Θεού “εκκέχυται εν ταις καρδίαις” πάντων τον εις ΑΥΤΟΝ πιστευόντων.
Αυτός ο Κύριος – ο Χριστός – ο Υιός του Θεού ο Μονογενής – ο ειρηνάρχης και ειρηνοποιός – Αυτός θα φέρει και την λύση και την έκβαση του τέλους μιας περιπέτειας που δοκίμασε και δοκιμάζει τις αντοχές του κόσμου.
Αυτός ο Χριστός ο “αίτιος σωτηρίας αιωνίου” κατά τον Παύλειο λόγο θα γίνει η οδός της σωτηρίας “τοις υπακούουσιν Αυτώ...” σ’ όσους “έπαθαν” την υπακοή στο δικό ΤΟΥ θέλημα το Άγιον.
Σ’ Αυτόν αποβλέπουν οι πιστοί – Σ’ Αυτόν οι οφθαλμοί των δικαίων δια παντός.

Είναι κρίμα ν’ αφήσουμε να κυλούν έτσι κι ως έτυχε οι χρόνοι και οι καιροί της ζωής μας.

Αδελφοί μου,

“Των τελείων εστίν η στερεά τροφή” λέει και πάλι στην προς Εβραίους επιστολή του ο επιστολογράφος ο μέγας Παύλος. Γι’ αυτό και “συγκαταβατικά” μιλάμε και γράφουμε κάποτε συναισθηματικά εν αγάπη. Χωρίς ο λόγος μας να είναι ιδιαίτερα “συναισθηματικά” φορτισμένος μέσα σε σχήματα αγαπώ – λογίας. Άλλωστε, αυτή η λέξη –αγαπολογία – τελευταία μπήκε στο λεξιλόγια του κηρυγματικού λόγου θέλοντας να προσβάλλει;;; θέλοντας να μειώσει;;; το κύρος της αγάπης – αν είναι δυνατόν, ή να υποτιμήσει αυτούς που συνεχώς την
διακινούν μέσα στο κηρυγματικό τους λόγο...

Είναι λυπηρό μέσα ακόμη και στο στίβο της εκκλησίας του Θεού του Ζώντος να ζούμε ως “αγνοούντες” και “πλανώμενοι”, με επικάλυμμα της ατέλειωτης κάποτε κακίας μας...την αγάπη εν τω ψεύδει!... Βέβαια είναι άξιο ιδιαιτέρου προβληματισμού πως μέσα στην του Θεού Εκκλησία που κηρύσσεται σ’ όλους τους τόνους η Αγάπη πως είναι δυνατόν να μισεύουν οι άνθρωποι κληρικοί και λαϊκά μέλη της να παράγουν τόσο μίσος όταν λένε ότι πιστεύουν σ’ ΑΥΤΟΝ που αγάπησε

τον κόσμον έως ΣΤΑΥΡΟΥ!!!... Πως είναι δυνατόν να μη
δίδουν δεύτερη και τρίτη "έως εβδομηκοντάκις επτά" ευκαιρίες "σωτήριας" στους αμαρτάνοντας που κάποτε μετανοούν και ζητούν το έλεος της ανθρωπιάς μας!...
Σ' αυτό ας απαντήσουν οι αιώνες που κρύβουν και φανερώνουν τόσους αγίους που "πέθαναν" στην αγάπη από αγάπη... και στο τέλος
αγάπη δεν βρήκαν πουθενά...παρά μόνον στη Σταυρική του αγκαλιά...

Παραθέτω τούτα τα Παύλεια λόγια για ένα ακόμη συμπροβληματισμό "...νυν δε έγραψα υμίν μη συνα – μίγνυσθαι εάν τις αδελφός ονομαζόμενος ή πόρνος ή πλεονέκτης ή ειδωλολάτρης ή
λοίδορος ή μέθυσος ή άρπαξ τω τοιούτω μηδέν συνεσθίειν – τι γαρ μοι και έξω κρίνειν;;; ουχί τους έσω υμείς κρίνετε;;; Τους δε έξω ο Θεός κρίνει...και εξαιρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών..." (Β' Κορινθίους).

Φιλόχριστοι συνεορταστές αδελφοί μου,

Αν καθίσουμε πάνω από κάθε λέξη αυτού του μικρού "τεμαχίου" της Παύλειας επιστολής που τόλμησα να καταγράψω θα διαπιστώσουμε ότι δεν κρίνουμε εμείς τον κόσμο – αλλ' ο κόσμος εμάς... θα διαπιστώσουμε ότι η Κρίσης του Θεού εστί το δικαίωμα. Κι ακόμη ότι σε μας το μόνο δικαίωμα είναι του συνεχώς αγαπάν και προσέχειν..."μηδέν συνεσθίειν" "Τοις έργοις τοις ακάρποις του σκότους..."μη συμπράττοντας στην αντεκδίκηση της κακίας του κόσμου αλλά συνεχώς δίδοντας "τροφήν ευκαιρίας – αγάπης σ' αυτούς που πεινούν και διψούν την αγάπη!..."
Αυτό είναι το βασικό μας δικαίωμα αν θέλουμε να γίνουμε σώοι και ολόκληροι κάτω απ' τη σκιά ΕΚΕΙΝΟΥ που "ήπλωσε τας παλάμας!..."

Για τούτο παρακαλείτε, προσεύχεσθε ίνα μη ο πειρασμός του κόσμου συν ταις κακίαις αυτού προσβάλλει ως άλλος ιός τις καρδίες μας που προς "παιδείαν" Του αγαπάν οφείλουμε κάθε στιγμή του χρόνου να τις εξ – ασκούμε. Καλή δύναμη στο άθλημα της αγάπης μέσα στο χρόνο της του Θεού αγάπης. Μιας αγάπης που μόνο αυτή μπορεί να σώσει τον κόσμο...από τον ιό της μισανθρωπίας κι απ' τα πλοκάμια του μισόκαλου...που μας συμπνίγει μέσα στη στείρα ηθικοπληξία χωρίς κάποτε αντίκρισμα την αληθινή δική μας σωτηρία και του κόσμου τη λύτρωση από τον πόνο της έλλειψης ανθρωπιάς...

Η αγάπη πάντα είναι το μείζον και το ζητούμενο συνεχώς με τη βεβαιότητα ότι ο Χριστός εστί η ελπίδα του κόσμου. Άλλωστε όπως έγραφε κάποιος στοχαστής και του Θεού αναζητητής "το ταξίδι της αγάπης ποτέ δεν τελειώνει..."

Καλό ταξίδι αδελφοί μου μέσα στο χρόνο της αγάπης του Θεού που πάντας "θέλει σωθήναι!..."